

СВЕТЛЪО ВИТКОВ, КОЙТО ВИНАГИ ЗАКЪСНЯВА

ОБЪРКА РЕСТОРАНТА, ПОДПАЛИ САЛФЕТКИТЕ И ДОКАЗА,
ЧЕ В НЕГОВАТА КОМПАНИЯ НЕ СЕ СКУЧАЕ

Срещите със Светльо Витков винаги са приключение. Преди около десет години, когато беше просто вулгарният фронтмен на „Хиподил“, предпочиташе да се интервюираме в задимени квартални заведения. И вместо да отговаря на въпросите, разказваше мръснишки вицове за костенурки. Трябваше да мине доста време, докато циничният певец се довери да смъкне маската. А под нея се крие интелигентен, забавен и приятен събеседник.

През годините сме се виждали многократно за интервюта и всеки път се случваше нещо непредвидено. Веднъж дойде бесен, защото му откраднали огледалото на автомобила. Друг път се появи с превръзка на главата, понеже му били премахнали доброкачествен израстък (поне така каза той). Случвало се е да закъснее с цял час, защото предната вечер прекалил с пиенето и си изгубил всички документи. Естествено, връзвал е и тенекия.

Затова и сега, когато го поканих на вечеря на свещи, наистина не знаех какво да очаквам. За разлика от първата ни среща обаче, този път изобщо не стана дума за някое квартално заведение на по бира и картофки. Директно заяви – отиваме на суши.

Малко преди срещата се обади да попита как ще съм облечена, за да знае и той как да дойде.

- Ще е изненада, така че сам прецени как ще дойдеш.

- Сигурно ще си облечена като гейша. Тогава да дойда гол или със сумо препаска... Представяш ли си каква двойка ще сме?

За щастие на обслужващия персонал в ресторант „НАМАСНИ“ и двамата не се появихме в този виг.

Имайки предвид дежурното му закъснение, се замислих дали да не го излъжа за часа на срещата. Реших да не го правя и се оказа, че сбърках. Десет минути след уговорения час звънна, за да каже, че след пет минути пристига. След още десет се обади, за да съобщи, че е обърнал ресторанта.

Връхлетява запъхтян след над половинчасово закъснение. И докато се настанява на масата, съвсем случайно (както само той може да го направи), подпалва една от салфетките. Сервитьорът се втурва да помага, пожарът бързо е потушен, а свещите деликатно преместени малко по-далече. ▶

текст: **деяна ангелова**
стайлинг: **диана шингарова**
фотография: **венцислава василева**,
асен емилев
грим и коса: **ивета петрова**

роля: **cor.corine**
благодарим за съдействието
на ресторант **НАМАСНИ**

СВЕТЛЪО ВИТКОВ

Вечерята започва с бърз урок по овладяване на изкуството да ядеш с клечки. Докато отчаяно се опитвам да ги задържа между пръстите, следвайки инструкциите му, той поръчва бяло вино. Искане цяла бутилка, но бързо осуетявам намерението му с довода, че повече от една чаша няма да изпия. Оказа се, че бъркам и по-късно няма да пропусне да отбележи - „а казваше, че няма да се справим с цяла бутилка...“

Питама защо избра суши ресторант.
- **А защо не? Можеш да те заведа и на сръбски ресторант да ядем месо.**

- **Тогава поне нямаше да се налага да се боря с клечките.**
- **Истината е, че много обичам вкуса на рибата и в последно време често ходя на суши. Пък и се опитвам да понамаля месото. Нали знаеш, тревопасните живеят най-дълго.**

Междувременно разбирам, че и днешният му ден не е минал без перипетии. Този път му откраднали предния номер на автомобила. „**Все такива простотии ми се случват**“, коментира той. И за пореден път се убеждавам, че в света на Светльо Витков всичко е възможно. И определено не е скучно.

„**Романтика на гладен стомах не може**“, заявява той и започва да изучава менюто. Поръчва си сьомга със сос от джинджър, а аз - салата от мариновани и леко подлюпени краставици. Докато опиваме от шардонето, започва спор може ли бедният човек да е романтик.

- **Има ли според теб романтика при ромите?** - пита от упор той.
- **Защо да няма? Кой е казал, че при бедните няма романтика? Тя не е в скъпата вечеря в луксозен ресторант. А в малкия жест, в отношението към човека до теб, в простицкото „обичам те“, когато най-малко го очакваш... Така че парите не са най-важният фактор.**

- **Да бе, това го има само по филмите. На гладно романтика няма. Първо трябва да си наяден, после да не си жаден, да ти е топло...**

- **И къде отива любовта тогава – на последно място?**

- **Не е на последно, на четвърто или пето...** – с усмивка отговаря той.

И след това съвсем сериозно заявява: „**А какво е любовта всъщност – страх от смъртта.**“

ТОВА, ЧЕ ПОВЕЧЕТО ВРЕМЕ

ПРЕКАРВАШ В МИСИОНЕРСКАТА ПОЗА,

НЕ ТЕ ПРАВИ МИСИОНЕР

Съвсем логично разговорът преминава към изневярата, връзките, човека до теб. Въпреки малко несериозния и леко безпардонен имидж, който има, Светльо не е от мъжете, които се хвалят с бройките си. Не разказва интимни детайли от връзките си и никога няма да злепостави жената, с която е бил. Без значение дали е за една вечер или за осем години (толкова е продължила най-дългата му връзка). „**Много личен въпрос е: „Изневерявал ли си?“** След като си бил с един човек, без значение какви точно са били отношенията ви, това означава, че го уважаваш. Затова, който и да ми задава този въпрос, аз няма да отговоря. Не защото се притеснявам, а от уважение към жената, с която съм бил. И да си изневерявал, и да не си изневерявал, отговорът винаги трябва да е „не“.

От уважение към него спирам да дълбая в темата. Междувременно храната пристига. Докато пробвам салатата си, той упорито ме убеждава да опитам от неговата сьомга. „**Взemi от това, пробвай го, много е хубаво**“, подканва Светльо. Обяснява как при арабите това било нещо нормално – няма твоя и моя порция, всеки си взема от всичко. Няма как да откажа.

Започвам да подпитвам не му ли е време вече да се ожени. „**Като се знам какъв съм – защо трябва да тормозя някоя жена, като ѝ предлагам брак. Аз съм готин на маса, но въкъщи знаеш ли какъв съм. Гадно е да си кретен.**“ И за да парира всякакви по-нататъшни опити за навлизане в личното му пространство, заявява:

- **Знаеш ли какво мразя в така наречения български шоубизнес? Че новина е как еднi коя си се е облякла, че е забременяла, че се е омъжила. Какво ме интересува мен дали е бременна или има пърхот? Не може да е новина това, че някой има ново гадже или се е напил.**

- **Това е малко снобарско изказване. Не можеш да отпишеш жълтата преса. Навсякъде по света това е новина – кой с кого ходи, с кой е изневерил, кой чака бебе. В реда на нещата е журналистите да се интересуват от личния живот на известните хора.**

- **Не искам да кажа, че са виновни журналистите, виновни сме си ние. Все пак предлагането се определя от търсенето. Ако обаче на някой му е интересно да четем как някоя си звезда е полубременна, за кого се е омъжила, с кого е изневерила - значи няма ценностна система.**

В този момент осъзнавам, че подценявам събеседника си. На вечеря със Светльо Витков не може да се говори за романтични и лични неща. Онзи брутален фронтмен на „Хиподил“, който обичаше да провокира с мръснишки вицове и интимни въпроси, вече е сериозен мъж, който предпочита да говори за изкуство, политика, философия и важните неща в живота. Той не празнува Свети Валентин, обича да гледа „Дискавър“, но не и риалити програми, интересува се от източна философия, не шофира пиан и не е по празните приказки. „**Всеки човек заслужава нивото, на което е**“, заявява Светльо.

Започваме да обсъждаме протестите на студентите, системата, вярата, дълголетие, прераждането. И всичко е гарнирано с онова негово тънко чувство за хумор, което кара чашата вино да мине в цяла бутилка, без да се усетиш. Той е на мнение, че човек трябва да има трима верни хора – адвокат, лекар и счетоводител. Че щастие то няма превъзходна форма, все едно да кажеш по-бременна или най-бременна. Че ако цял живот правите все едно и също нещо – или сте дебил, или класик. Вечерята се превръща в приятен и непринуден разговор, в който заучените фрази, кокетниченето и общите приказки не са добре дошли. Накрая упорито настоява да пробвам домашно приготвената торта от трюфели за десерт и аз, естествено, не се дърпам много.

„**Ние сме забравили да се слушаме. Във всеки човек има нещо като индикатори, които му казват какво да прави и какво не. Спрели сме да се вслушваме в тях. Налагат ни определени норми, поведение, мода. И хората тръгват спяло по нея, губят индивидуалността си. Кой е казал, че всички трябва да те приемат? Защо да не си различен? Кой е казал, че модното е хубаво? Знаеш ли, хареса ми една реплика от филма „Кралят на боулинга“: „Това, че повечето време прекарваш в мисионерската поза, не те прави мисионер“, казва той, докато унищожава последните парчета сьомга.**

Именно с мисълта за модното се разделям със Светльо, чудейки се как сега ще свали няколкото дузини фиби от косата си. И ми се прииска да бях послушала индивидуалното и да отида на срещата с дънки, тениска и без прическа. ☒

